

Азъ въ хаоса отивамъ да творя,
принизвалъ тебъ на кръста на земята,
другарь на тоя който ще роди
ти — да изпълни волята на света:

Другарь на тоя който се зачна
такъвото твоятъ съ нойта синка смеси,
когато ме за гибелъ дигна ти
и къмъ морето на ръце занесе.

Не съ мене, а съ него сила ти мери,
на тая твърда рождениа — човека,
той мене е проклетие за тебъ
во векъ вековъ и до скончание века!"

Усмихнати се изидоу Саламантъ:
„Да, съ даяръ мисленъ творещъ не даява,
и твоя кръсть и моя нощъ другарь,
не моя гибелъ: те съ моя слава.

Ще кръстне твоя дая. И укореиъ
отъ възлошениа и превъзлещениа —
ще пожелашъ че даде чистъ тамакъ,
нерава чистъ, на своето творениа.

И въ неговъ образъ ти ще се родишъ,
азъ го спасишъ — когото самъ отвъргна, . .
/ Но даленото съ първа воля ти
ще можешъ ли отъ моя власть изтъргна?

На твоя кръсть тогава ще те разпна:
и твоята воля би ще во човека —
на тебъ за смъртъ, на мене за живото
во векъ вековъ и до скончание века."

И съ бесенъ снахъ изидоу Саламантъ
и се изгуби татъкъ въ тъмнота . . .
И дълго съ погледъ Господъ го следя,
прозрелъ на думите му правотата.